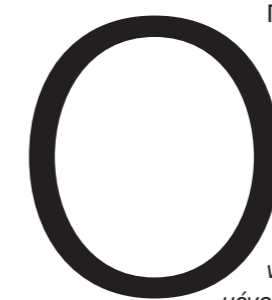

«Τα παιδιά είναι οι καλύτεροι καπετάνιοι»

Είχα τη χαρά να βρεθώ σ' ένα σχολείο και να μιλήσουμε για το ναυτικό επάγγελμα. Κι ενώ περίμενα να βρω μια μικρή ομάδα, μπήκα σε μια αίθουσα με 60 παιδιά. Κι αφού αρχίζω να μιλώ, σοκ. Κανένας δεν μιλούσε με τον διπλανό του! Δεν μας έφτασε ο χρόνος...

Μια ημέρα ναυτιλιακού επαγγελματικού προσανατολισμού σ' ένα ελληνικό λύκειο. Κι ένα ακατανίκητο συμπέρασμα: Τα σημερινά παιδιά μπορούν να γίνουν οι καλύτεροι καπετάνιοι του αύριο. Αρκεί «να είμαστε δίπλα τους και να τους ανοίξουμε τον δρόμο, όσο είναι νωρίς». Μια ώριμη και έξυπνη συζήτηση με την πιο ώριμη και έξυπνη νέα γενιά. Ας την εμπιστευτούμε

Πάουλο Κοέλιο έχει πει το εξής: «Ένα παιδί μπορεί να διδάξει έναν ενήλικα τρία πράγματα: Να είναι ευτυχισμένο χωρίς ιδιαίτερο λόγο, να είναι πάντα απασχολημένο με κάτι, και να απαιτεί με όλη του τη δύναμη αυτό που θέλει».

Και μετά (λέω εγώ), τα παιδιά μεγαλώνουν και τα κάνουμε σαν «τα χάλια μας». Δεν είναι ευτυχισμένα με τίποτα, είναι πάντα απασχολημένα με κάτι που είτε δεν τους αρέσει είτε είναι άχρηστο, και φυσικά παρατάνε τα όνειρά τους υπερβολικά νωρίς. Κι εμείς; Τι κάνουμε; Πρέπει να είμαστε δίπλα τους, από την πρώτη στιγμή που φτιάχνουν τα όνειρά τους, όταν ακόμα είναι στο σχολείο. Κι όταν μας λένε πως θέλουν ν' αλλάξουν το κόσμο, να μην τους κόβουμε τα φτερά. Τα παιδιά γεννιούνται γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, για ν' αλλάξουν τον κόσμο.

Είχα την τύχη και την τιμή να είμαι προσκεκλημένος, πριν από λίγες εβδομάδες, σ' ένα σχολείο, στην «ημέρα καριέρας», ως ομιλητής. Η Δανάη Μπεζαντάκου, μέσα σ' όλα αυτά τα υπέροχα και σημαντικά με τα οποία ασχολείται, αφιερώνει πάρα πολύ χρόνο και ενέργεια, μέσω του YES Forum, στους νέους και τη ναυτιλία. Κι όταν λέμε νέους, εννοούμε φοιτητές, μαθητές Λυκείου, Γυμνασίου, Δημοτικού. Ναι, και Δημοτικού. Που, όπως πιστεύω κι εγώ, είναι μια πολύ σημαντική περίοδος, καθώς τότε το παιδί χτίζει όνειρα. Στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο επίσης. Η προσπάθεια πρέπει να γίνεται από την αρχή μέχρι και το τέλος της σχολικής πορείας. Είχα λοιπόν τη χαρά να βρεθώ σ' ένα σχολείο και να μιλήσουμε για το ναυτικό επάγγελμα,

αλλά και για τη ναυτιλία γενικότερα. Την ίδια μέρα, και τις ίδιες ώρες, υπήρχαν κι άλλοι ομιλητές που εκπροσωπούσαν άλλους επαγγελματικούς χώρους –γιατροί, δικηγόροι, χημικοί, καλλιτέχνες, στρατιωτικοί κ.ά. Η ημέρα καριέρας απευθυνόταν σε μαθητές της Α' και Β' Λυκείου, σε παιδιά που βρίσκονται σε μια σημαντική καμπή, καθώς καλούνται να πάρουν μια απόφαση προς τα πού θα κινηθούν ως προς τις σπουδές και τις επαγγελματικές τους προοπτικές. Κι ενώ περίμενα μια μικρή ομάδα να με περιμένει για να συζητήσουμε, βρέθηκα σε μια αίθουσα με περίπου 60 μαθητές και μαθήτριες. Και ξαφνικά, αφού αρχίζω να μιλώ... σοκ. Γιατί; Γιατί ακουγόμουν μόνο εγώ! Κανένας δεν μιλούσε με τον διπλανό του. Μιλούσα σε μια αίθουσα εκδηλώσεων, μπροστά σε παιδιά 16-17 ετών, και ακουγόμουν μόνο εγώ, χωρίς καν να χρησιμοποιώ μικρόφωνο. Και μιλούσα, και μιλούσα, και μετά από περίπου 30 λεπτά που δεν έχει ακουστεί το παραμικρό, σχεδόν σίγουρος ότι οι περισσότεροι κάπου ταξιδεύουν νοερά, λέω «υπάρχει κάποια ερώτηση;». Δεύτερο σοκ. Σχεδόν όλα τα παιδιά είχαν σηκώσει το χέρι τους! Πολύλες ερωτήσεις, όμορφες ερωτήσεις, έξυπνες, ώριμες. Δεν μας έφτασε ο χρόνος.

Περίπου για μισή ώρα τα παιδιά με βομβάρδιζαν, και κάποια στιγμή, ενώ είχαμε βγει εκτός χρονοδιαγράμματος, αναγκαζόμαστε να σταματήσουμε τη συζήτηση στην αίθουσα και τα παιδιά ρωτούσαν τον υπεύθυνο του προγράμματος αν μπορούσαν να με απασχολήσουν έξω από την αίθουσα. Οι ερωτήσεις συνεχίστηκαν στο προαύλιο. Και το επόμενο βράδυ λαμβάνω email από τον υπεύθυνο, που με ρωτούσε αν μπορεί να δώσει τον αριθμό μου σε κάποιους μαθητές που ήθελαν κι άλλες πληροφορίες! Τα παιδιά με κοιτούσαν στα μάτια, κρατούσαν σημειώσεις, είχαν δεκάδες ερωτήσεις, με ➤